

ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΕΛΒΙΝΙΩΤΗΣ

Β'.

1717 - 1850

Ήπειρωται ἐκ Δελβίνου μὲ ἀκολουθίαν ἀπὸ ἀργυρωνήτους, ἀποχαιρετήσαντες τὴν γενέτειραν αὐτῶν πατρίδα, πρὸ τεσσάρων περίπου ἑκατονταετηρίδων, ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Ἰονίου Πελάγους, τὴν Κέρκυραν, καὶ γνωστοί, τὸ πάλαι, ἦσαν, ὑπὸ τὴν προσωνυμίαν: *Μπροζινᾶται ἢ Μπροζῖτοι*.

Ἐνας τῶν εὐπόρων τούτων εἶναι ὁ γενάρχης τῆς οἰκογενείας Δελβινιώτου, ἔξ ἡς κατάγεται ὁ βιογραφούμενος Νικόλαος, ὁ δοποὶς διεκρίθη ὡς δικαστής, ὡς ποιητής καὶ ὡς μεταφραστής τοῦ Ὁμήρου.

Ἐγεννήθη ὁ Νικόλαος Δελβινιώτης ἐν Κερκύρᾳ, τῇ 27 Ἰουνίου τοῦ 1777 ἔτους, ἐκ πατρὸς Ιωάννου Βαπτιστοῦ Δελβινιώτου καὶ μητρὸς Ἀγγελικῆς Λέση.

Εἰς πολλὴν μικρὰν ἡλικίαν ἔλαβε τὸ δυστύχημα νὰ χάσῃ τὸν πατέρα, ἀλλ' ἡ φιλόστοργος μήτηρ ἐφρόντισε διὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὴν μόρφωσίν του. Εἶχεν ἔνα μεγαλύτερον ἀδελφόν, τὸ ὄνομα Σπυρίδων, περὶ τοῦ δοπίου κατωτέρῳ θὰ εἴπωμεν δύο λέξεις, διότι καὶ αὐτὸς διέπρεψεν.

Ἄφοῦ ἐδιάχθη τὰ πρῶτα γράμματα εἰς τὴν γενέθλιον πατρίδα, τῷ 1796, ἐστάλη εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν. Ἀπὸ μικρὰν ἡλικίαν εἶχε δεῖξη κλίσιν εἰς τὰ γράμματα καὶ εἰς τὴν ποίησιν.

Ἐπεδόθη εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ ἔκαμε μεγάλας προόδους. Μεταξὺ τῶν διδασκάλων ἦσαν ὁ Cesarotti, τοῦ δοπίου τὸ ὄνομα ἀκόμη ἔη καὶ ὁ Bettinelli, ἱσουτῆς, ὁ δοποὶς τότε ἔχαιρε φήμην μεγάλην, ἀλλὰ τώρα δικαίως ἐλησμονήθη. Μετὰ τὸ πέρας τῶν μελετῶν ἔλαβε στρατιωτὴν θέσιν παρὰ τῷ γαλλικῷ στρατῷ, ὁ δοποὶς τότε κατεῖχε ἐνετικὰς χώρας. Ὁ Δελβινιώτης ἦτο φύσει δημοκράτης καὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης αἱ δοξασίαι τὸν ἐνθουσίασαν. Διὰ νὰ λάβῃ ὁ εὐμενῆς ἥμδην ἀναγνώστης, ἰδέαν περὶ τῆς ἵκανότητος τοῦ νέου Δελβινιώτου, ἀγόντος τὴν ἡλικίαν εἴκοσι καὶ τεσσάρων ἑτῶν, δημοσιεύμεν, ἐν μεταφράσει, ἀπόσπασμα ἐπι-

στολῆς τοῦ φημέντος ἴταλοῦ λογίου Cesarotti, ὁ δοποὶς ἐσύσταινε τὸν Δελβινιώτην εἰς τὸν γάλλον στρατηγὸν Miollis, ὃστις προΐστατο τῆς ὀχυρωμένης Μάντουας: « . . . Ὁ ἐπιφέρων τὴν παροῦσαν εἶναι ὁ Νικόλαος Δελβινιώτης, νέος ἔλλην, γιομάτος ἀπὸ πνεῦμα καὶ δραστηριότητα. Τὰ πιστοποιητικά τοῦ στρατιοῦ Suchet καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ d' Auvergne δηλοῦσι τὰς θέσεις, τὰς δοπίας εἶχε καὶ δεικνύουσι τὸν ζῆλόν του καὶ τὴν ἀξίαν. Φύλος τῶν δημοκρατικῶν ἰδεῶν ἐκ φύσεως, καὶ τώρα προσέτι ἐκ πατρωτικοῦ καθήκοντος, ἀλλὰ ὅμως, συνετὸς καὶ μετριοπαθῆς ὅν, ἡδυνήθη νὰ διατηρηθῇ εἰς τίνα μικρὰν θέσιν καὶ ἐπὶ τῆς παρούσης Κυβερνήσεως. Τώρα σκέπτεται νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Cisalpina διὰ καλλιτέραν τύχην καὶ βεβαίως εἶναι ἀξιος αὐτῆς λόγῳ τῆς ἀξίας του. Ὅπερβολικά ἀγαπᾷ ἐπίσης τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας, εἶναι εὐφρής καὶ ἐνεργετικός, μαθηματικὸς καὶ ποιητής καὶ ἔχει ὅμοιαν κλίσιν νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν Ἀθηνᾶ καὶ τὸν Ἀρην.. Ἀπὸ σᾶς ἔξαρταί ἡ κατάστασίς του. Αὐτὸς νομίζει ὅτι ἡ σύντασίς μου, δύναται νὰ ἔχῃ ἐπίδρασιν εἰς σᾶς. Ἐκτὸς τῆς ἐκτιμήσεως τὴν δοπίαν πρὸς αὐτὸν ἔχω, τινὲς ὑποχρεώσεις μὲ κάμινουν νὰ ἐνδιαφέρωμαι διὰ αὐτούν. » Αν, μὲ τὸ μέσον σας, δύναται νὰ λάβῃ αὐτὸς μίαν θέσιν, θὰ ἔχω τριπλασίαν εὐχαρίστησιν. Διότι αὐτὸς θὰ εὐχαριστηθῇ, διότι θὰ ἔχω νέον δεῖγμα τῆς ἀγαθότητός σας πρὸς ἐμὲ καὶ διότι εἴμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μετανόήσετε διὰ τὴν εὐεργεσίαν σας...»

Άλλὰ ὁ Miollis εἶχε χάσῃ τὴν εὔνοιαν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, καὶ ἀφήσας τὴν Ἰταλίαν, μετέβη εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔγραψε πρὸς τὸν Δελβινιώτην, ὅτι ἐλυπήθη μὴ δυνηθεὶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἐπιφανῆ καὶ ἀγαπητὸν Cesarotti, καὶ τοῦ ἐσύσταινε νὰ μείνῃ μὲ τὸν ἀδελφόν του Σπυρίδωνα.

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ προβιβασμοῦ ἐνεγράφη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Παρίας εἰς τὴν νομικὴν σχολήν. Κατὰ τὰς διακοπὰς με-

τέβαινεν εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ ἐνίστε διέμενεν ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον. Οὕτω τῷ 1802 ἔλαβε μέρος εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς χώρας καὶ ἀπετέλεσε μέλος τῆς Ἰδρυθείσης Ἐπαρχίας τῶν Φύλων μὲ σκοπὸν φιλολογικόν. Σκεφθεὶς νὰ μάθῃ κατὰ βάθος τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικήν, ἔλαβε διδάσκαλον τὸν σοφὸν Ἐλληνιστὴν Ἀνδρέαν Ιδρωμένον, οὗρέα. Συγχρόνως ἐμελέτα φιλολογίαν καὶ ἐπιστήμην. Τῷ 1805 δοὺς ἔξετάσεις, ἐγένετο διδάκτωρ τοῦ δικαίου.

Ἀκολούθως, περιττηγθεὶς Ἰταλικάς τινας πόλεις ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Κέρκυραν.

* *

Ἄπο τοῦ 1800 αἱ Νῆσοι τοῦ Ἰονίου, ἀπετέλουν τὸ ἐλεύθερον κράτος: Ἐπτάνησον Πολιτείαν, μὲ σύνταγμα καὶ ἑπτανήσιον Ἡγεμόνα. Ὁ ἐξ Ἀπορρήτων ἦτο Ἰωάννης δ Καποδίστριας. Οὗτος παρέλαβε καὶ τὸν Δελβινιώτην ὃς σύμβουλον εἰς τὴν διοργάνωσιν τῆς Νομοθεσίας. Ἀλλά, πολιτικὰ μεταβολαὶ ἥλαξαν τὰ πράγματα. Τῷ 1807 ἡ Ἐπτάνησος προσετέθη εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἐγένετο μία γαλλική ἐπαρχία. Τότε ἰδούμη ἡ Ἰόνιος Ἀκαδημία. Ὁ Δελβινιώτης ἐδίδασκεν ἐν αὐτῇ τὸ ποινικὸν καὶ πολιτικὸν δίκαιον. Ἐν τῇ Ἰονίῳ Ἀκαδημίᾳ ἐγένοντο καὶ ἀναγνώσματα καὶ ἀπαγγελίαι μὲ ἐλευθέρων τὴν εἰσόδον. Καὶ δ Δελβινιώτης ἀπίγγειλε ποιμάτα, ἐν οἷς καὶ ἔνα μὲ τὴν ἐπιγραφήν: "Υμος εἰς τὸν Ναπολέοντα διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τούτοις νέαι πολιτικαὶ μεταβολαί. Αἱ Ἐπτὰ τοῦ Ἰονίου Νῆσοι κηρύσσονται ἐκ νέου ἀνεξάρτητοι, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς κρατεῖσας θαλασσοκρατείρας Ἀγγλίας τῷ 1814.

Ο Δελβινιώτης ὅμως ἀπὸ τοῦ 1807 ἥρξατο τὴν ἔξασκησιν τῆς ἐπιστήμης του εὐδοκήμως. Η πολιτεία βλέπουσα τὴν ἵκανότητά του καὶ τὴν ἐνθύητητα, ἥθηλησε νὰ τὸν κατατάξῃ μεταξὺ τῶν δικαστῶν.

Τῷ 1809 διωρίσθη εἰσαγγελεύς. Ἐκτοτε μέχρι τοῦ 1836 ἔμεινεν ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ λαβών τὴν θέσιν τοῦ πρωτοδίκου, προέδρου, ὑπομνηματιστοῦ τοῦ ὑπερτάτου Συμβουλίου τῆς Δικαιοσύνης, γενικοῦ γραμματέως τοῦ Ἰδίου Συμβουλίου καὶ ἀναπληρωματικοῦ μέλους. Μετετέθη ὡς πρωτοδίκης εἰς Ζάκυνθον, τῷ 1829, καὶ, τῷ 1833, μετετέθη εἰς

Κεφαλληνίαν. Ἐν Ζάκυνθῳ συνέβη τὸ ἔξῆς ἐπεισόδιον, ἀξιον ἀναγραφῆς. Δύο μάρτυρες ἐφοβοῦντο νὰ καταδέσωσι τὴν ἀλήθειαν, διότι δ κατηγορούμενος ὑπεροχεῖτο ὑπὸ Ισχυρῶν. Ὁ Δελβινιώτης, ἐννοήσας τοῦτο ἐπῆρε τὸ μαχαίρι καὶ τοὺς δύο μάρτυρας καὶ δ ἴδιος κρατῶν αὐτούς, τοὺς ἔφερεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἅγιου Διονυσίου, ὅπως ἐπὶ τῆς ἱερᾶς Λάρνακος ὁρισθῶσι. Καὶ ἐπέρασε μεταξὺ τοῦ θορυβοῦντος καὶ ἐκπλαγέντος πλήθους. Τοιουτόροπως οἱ μάρτυρες εἶπον τὴν ἀλήθειαν καὶ δικαιοσύνη ἐθριάμβευσεν. Ὁ Δελβινιώτης ἥθελεν ἡ Δικαιοσύνη πάντοτε νὰ βασιλεύῃ, διότι ὅσον ὑψηλότερα κεῖται ἡ Δικαιοσύνη, τόσον περισσότερον ἡ Πολιτεία ἀναδεικνύεται καὶ δ λαὸς εὐημερεῖ καὶ ἀληθῶς εἶναι ἐλεύθερος. Δὲν εἶχεν ἄδικον δέ μέγας Ρωμαῖος, δταν εἴτεν διὰ νὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι πρέπει νὰ εἴμεθα δοῦλοι τοῦ Νόμου.

* *

Μετὰ τὸ 1836, ὡς εἴπομεν, ἔπαισε νὰ εἶναι δικαστής καὶ ἔλαβε τὴν σύνταξίν του. Ἀλλὰ τῷ 1841, παραιτηθέντος τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Ἰονίου Πανεπιστημίου Ρακκέτη, δόποιος ἐδίδασκε τὸ Ποινικὸν Δίκαιον, παρὰ τὴν θέλησίν του, διωρίσθη καθηγητής, καὶ ἔμεινε ἐπὶ δύο περίπου ἔτη. Παραιτηθεὶς ἔπειτα, ἀντεκατεστάθη ὑπὸ τοῦ Κεφαλλῆνος Πασχάλη Καρούσου.

* *

"Ἐλθωμεν τώρα εἰς τὰ ποιητικὰ αὐτοῦ ἔργα. Ὁ Δελβινιώτης, ὡς πολλοὶ ἄλλοι Ἐπτανήσιοι, ἔγραφεν Ἰταλικά. Σημειώτεον δτι ἐν Ἐπτανήσῳ ἀρνησίπατοις δὲν ἐμεωρεῖτο δ ἀσπαζόμενος τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν, μάλιστα ἐκ τῆς μικρᾶς ἡλικίας ἐθήλαζον τὰ θέλγητρα τῆς Ἰταλικῆς ἔξευγενήσεως, δπως παιδαγωγήθωσιν εἰς τὰ Ἰταλικὰ γυμνάσια καὶ Πανεπιστήμια. Ἡ ἐπίσημος τῆς Ἐπτανήσου γλῶσσα ἐπὶ πολλοὺς αἰώνας ἦτο ἡ Ἰταλική. Καὶ τὴν σήμερον ἀν τις Ἐπτανήσιος διμιῆ Ἰταλιστή, τοῦτο δὲν εἶνε ἔξενομανία, ἀλλὰ λόγοι ιστορικοί. Ἡ συνήθεια ἐκείνη πολλῶν, οἱ δόποιοι διὰ κάθε ψύλλου πήδημα ἀνακατώνουν γαλλικὰ λέξεις, εἶναι γαλλομαρία ἀδικαιολόγητος, εἶναι ἀληθῆς ξενομαρία. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα, κατὰ τὸ δόποιον ἡ Ἰταλικὴ γλῶσσα ἦτο ἡ ἐπίσημος ἐν τοῖς Ἰονίοις Νήσοις, ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐπίσης διμι-

λείπο πάντοτε καὶ ἐκαλλιεργεῖτο. Διὰ τοῦτο ἀνέδειξεν ἡ Ἐπτάνησος, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς δουλείας τοῦ Ἐθνους, μεγάλους Ἑλληνιστὰς καὶ τοὺς ἀναμορφωτὰς τῆς δημοτικῆς γλώσσης, δηλαδὴ τῆς ζωντανῆς. "Αν οἱ τότε λόγιοι ἡσπάζοντο τὰς Ἰδέας τοῦ κερκυραίου Σοφιανοῦ καὶ ἐπείθοντο ἐκ τῶν πολυτίμων παραδειγμάτων τῶν κεφαλλήνων Μηνιάτου καὶ Δαμωδοῦ, δὲν θὰ ὑφίστατο ἵσως γλωσσικὸν ζήτημα καὶ θὰ ἡσαν ὅλοι οἱ τοῦ Ἐθνους λογάδες πεπεισμένοι ὅτι οἱ νεκροὶ δὲν ἀναστάνονται καὶ τὰ πάντα εἰς τὸν κόσμον μεταφέλλονται σύν τῷ χρόνῳ.

"Ο Δελβινιώτης, δοποῖος ἐμελέτησε τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν καὶ εὐχερῶς ἀνεγίνωσκε καὶ τοὺς ποιητάς, εἰχε πρὸς τὴν ζωντανὴν γλῶσσαν ἀγάπην καὶ δι' αὐτὴν ἔγραψε σονέττο μὲ τὴν ἐπιγραφὴν *Alla lingua Greco Volgare*, τοῦ δοποίου μεταφράζομεν δύο στροφάς:

Καὶ σὸν εἶσαι ὄμορφη, γιατὶ μία
θεῖα ἀχίνια· τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς
ὄμορφάδας λαμπρόζει στὸ
πρόσωπό σου. "Αν ἔχῃς λιγώτερα
ἀπὸ τὴν μητρική, κάλλη, πταίει
δῆμε, ή βάρθαρη οικλαβά.... Ξέρεις
ποὺ στὴν καρδιὰ ἔναι δεμέρα,
στὴν ἀγάπη τῆς πατρίδας, δρμαὶς
καὶ ζωὴ στῆς ἐλεύθεριᾶς
στήριγμα γενικὸ τοῦ τεπον
ἐλεύθερη γλῶσσα. Ξέπνησε
λοιπὸν καὶ βροντοκόπησε....
....Μήν ἀφίσης δ φθέρος νὰ σὲ σβύσῃ.

**

Τῷ 1809 ἐδημοσίευσεν δοποῖος Δελβινιώτης ἐν Κερκύρᾳ συλλογὴν ποιημάτων μὲ τὴν ἐπιγραφὴν: *Poesie di Nicolos Delviniotti Corcirese*, ἀφιερωμένην εἰς τὸν Bessieres, αὐτοκρατορικὸν ἐπίτροπον ἐν τοῖς Ιονίοις Νήσοις. Ἡ ἀφιερωτικὴ ἐπιστολὴ τελειώνει μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις: "...Ἡ Ὅμητέρα Ἐξοχότης ἀς καταδεχθῆ αὐτοὺς τοὺς στίχους, μὲ τὴν καλωσύνην ἐκείνην, μὲ τὴν δοποίαν προστατεύει διτὶ ξαναφέρει τοὺς Ἐλληνας εἰς τὰς ἀρετὰς καὶ εἰς τὴν λάμψιν τῶν προγόνων των." Ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ εἴναι τέσσαρες φόδαι καὶ δεκαοκτὼ σονέττα. Ἡ μία τῶν φόδων εἴναι πρὸς τὸν Μέγαν Ναπολέοντα διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἑλλάδα. Ο ποιητὴς βλέπει τὴν Ἐπτάνησον ἐλευθερωθεῖσαν ἀπὸ τὸν Μέγαν Ναπολέοντα, ἐνῷ ἡ Ρωσσία ἥθελε νὰ τὴν δεσμεύσῃ. Ἐνῷ δὲ

πιάνησος ἔχαιρετο καὶ ἥγαλλετο ἡ Ἑλλὰς ἀλυσοδεμένη ζητεῖ ἀπὸ τὸν μεγάλον Γαλάτην τὴν Ἐλευθερίαν. Ἐκ τῆς πατριωτικῆς ταύτης φόδης μεταφράζομεν στροφάς τινας:

"Ποία εἶναι τούτη ποὺ δομάει κι ἀρπάζει
τὸ σπαδὶ καὶ τραγουδάει τὸν τρομερὸ πολεμικὸ
"Υμνο; Νά, ἔσπασε ταὶς καταραμένες
» ἀλυσίδες κι' ἀφιερώνεται σ' Ἐκειὸ τὸ Βασιλιᾶ,
» ποὺ κάθε βασιλιᾶς ἐδάμασε; Πῶς ἐφάνηκε
» αὐτὸ τὸ καινούριο τόλμημα; Ποῖος ἐσβυσε
» τὴ σκλαβιὰ ἀπὸ τὸ πλευρὸ της; Σὰν νάτανε
» ἥλιος ἔδιωξε τὸ σκότος σου τοῦ μεγάλου Ἰονίου πολεμικὴ γενεά;

"Ἐνῷ ἀδικη καὶ χυδαία ἐπιθυμία, γιὰ νὰ
» σὲ βγάλῃ ἀπὸ τοῦ πόνου τὴν ἄβυσσον, μετρι-
» αζοντας ταὶς μαῦρες ἀλυσες, ποὺ γιὰ τὰ πό-
» δια σου ἑτοίμαζε δ τρόμος, δ Μεγάλος Βα-
» σιλιᾶς, σὰν ἀστροπελέκι ἐπετάχθηκε, ἐκεὶ ὅπου
» μὲ τρομερὴ ἐπίθεσιν ἀπὸ ἀρματα, αἱ ἀρκοῦ-
» δες ἐρωτήκανε, μάταια, μουγκρύζοντας ἐναν-
» τίον τοῦ σπαθιοῦ, ποὺ ταὶς ἐτρόμαζε.

"— Δαμάζω τὸ βασιλιᾶ, ποὺ ἔλαβε τοῦ Βορ-
» ριᾶ τὴν περιφάνεια, δικός μου, φωνάζει, δικός
» μου εἴναι δ θρόνος τοῦ Ἀλκινόου, δικά μου
» τὰ ὄμορφα νησάκια, ποὺ τὴν Ἡπειρο θὰ
» ἰδῃ στὸ θρόνο του ἐνωμένη.

"Απὸ τὴ μέση τῆς καρδιᾶς πάρτε, δ Χάρι-
» τες, ταὶς εὐχαὶς ἀπὸ λαό, ποὺ ἀναγγαλιάζει
» καὶ πετῶντας σ' Ἐκεῖνο τὸ Μεγάλο θὰ σᾶς
» συνοδεύσῃ ἔγκαρδιακὰ ἡ Ἑλληνικὴ ἀγάπη.

"Ξαναγυρίσετε, ξαναγυρίσετε, Ωραῖες Τέχνες
» συνοδευμένες ἀπὸ τὰ παλληκάρια. Παγωμένη
» εἴναι ἡ φωλιὰ ποὺ ἡ Φύση εἶδε ἐκεὶ νὰ γεν-
» νιοῦνται οἱ ξακουσμένοι, ποὺ μὲ δαύτους ἐστο-
» λίστηκε. Ο αἰθέρας μας εἴναι γιομάτος ἀπὸ
» φωτιά πετῶντας ἐδῶ αἱ Ἰδέες βασιλεύοντας
» τὸ ξέρουν δόλοι, ποὺ δ Ὁμηρος, δ Ἀπελῆς
» καὶ οἱ Ωραῖες Τέχνες γεννηθάκανε ἐδῶ.

"Μὰ ἀνάμεσα στὰ χαροποιὰ λαλήματα, ποῖες
» ἀκούονται πνιγερὲς κραυγές, ποὺ ἔχονται ἀπὸ
» τὴ θάλασσα; Φαινέται πῶς ἡ γῆ βογκάει
» πρὸ τοῦ νᾶλθη ἡ ἀνεμοζάλη. Είναι τῆς Ἑλλάδος
» αὐτὰ τὰ παράπονα, ποὺ δ λυπτηρὸς ἀγέ-
» φας φέρνει στὰ φτερά, εἴναι τῆς Ἑλλάδος
» ποὺ κονιώντας ταὶς ἀλυσίδες τές ἀγανακτι-
» σμένες κλαίγοντας, εὐχαριστιέται σὲ Σέ, Βα-
» σιλιᾶ, νὰ στέλνῃ. Στὸ φῶς τοῦ Ωραίου, δ

» κόσμος σιωπάει. Μονάχη ή Ἑλλάδα στὰ με-
» γάλα πράγματα εἶναι ή βασίλισσά του. "Ε-
» πειτα ποὺ ἔγεινε καθρέφτης στοὺς παλαιοὺς
» χρόνους, μὲ τὰ στολίδια τῆς ἄγριους λαούς
» ἐστόλισε.

«—Τί μοῦ ἀξίζει ἂν εἰς τὸν Θεούς μου ἡ
» ἀντιτηλός Φήμη διαλαλῆ τὸ ὄνομά μου ἀθά-
» νατο; "Αχ! σκλάβα εἶμαι! "Οταν ἡ Εὐρώ-
» πη μὲ κιντάζει καὶ ἡ ἀχάριστη, ἐβάζυνε τὸ
» πένθος μου.

» Γιατί, ὃ σκληρὸν κόρον τοῦ Ἀγίνωρα, ἔχεις
» τὴν πρώτη οἰκογένεια τῶν Λαῶν; (*) Γιατί
» τὸ βάροβαρο πόδι δὲν πατεῖ τὴ γῆ σου γιο-
» μάτη ἀπὸ θεούς; Σοῦ τὸ λέει τὸ μούγκρισμα
» τῆς Περσίας, ὅταν νικημένη ἔφυγε ἀπὸ τὴ
» θάλασσά μου, γιατὶ εἶδε τῶν παιδιῶν τὴν κα-
» ταστροφὴ στὴ Σαλαμῖνα, καὶ ἤτανε θανατη-
» φόρα ἡ λύπη.

» Τῆς οἰκουμένης Βασιλιᾶ, κύττα ταὶς πλη-
» γές μοι, ἀγροίκισε τὴν καρδιά, ποὺ σὲ Σένα
» μόνον ἀναστενάζει· γιάτρευσέ ταις καὶ ἄλλαξε
» τὰ σκληρὰ μαρτυρία μον, μὲ τραγούδια χα-
» ρᾶς.... Τῶν παιδιῶν μου εἶνε οἱ σκιές (**) ποὺ
» ἀκίνητες κάνουν θησαυρὸ ταὶς ἀθλάντας πρά-
» ξες σου καὶ μὲ Ἑλληνικὴ δόξα ἐπλήγωσαν τὰ
» παιδικὰ στήθη. Μαζί σου ἥτανε αὐτές, ὅταν
» τὰ γερά σου βήματα πέρασαν ταὶς "Αλπεις
» καὶ κατέβηκες ἀνάμεσα σὲ βροντὲς καὶ ἀστρο-
» πελέκια καὶ δ' Ἰταλικὸς οὐδανὸς ἀναγκαλίασε.

« Ὡ μεγάλε Βασιλιᾶ τῶν σαστημένων λαῶν,
» τῶν παιδιῶν μου εἶναι αἱ σκιὲς αἱ ξακου-
» στὲς, ποὺ σὲ στεφανώνουντες στοὺς ἀγῶνας τοῦ
» Ἀρεως, ὡς ἐκεῖ ἀπάνου ἔκανε δῆμος. Αὐτὲς
» σὲ ἔκαναν ἀνδρειωμένον, σοῦ ἔδωκαν τὸ μυ-
» αλὸ τὸ γερό καὶ νὺ προφῆτεύσης τοὺς θριάμ-
» βους σοῦ ἔδωσαν δρῦμῃ καὶ τόλμῃ καὶ παλ-
» λικαριὰ καὶ κάθε μεγάλῃ Ἀρετῇ.

»Τώρα τὴν μάννα τους, τὴ παλαιά τους μάννα,

» ἀφίνεις σταὶς ἀγκάλες τοῦ τρομεροῦ στρα-
» τοῦ; "Ἄχ! τί πληγὴ στὸ στῆθος τῆς ἔκαμε ὁ
» κακὸς δαίμωνας, ποὺ μάταια ζητάει νὰ ἐλευ-
» θερώσῃ.

» Είσαι υἱὸς, ποὺ τὴ μάννα σου ἀνέστησες.
» σὺ ἔκαμες τὴν Ἰταλία βασιλισσα. Λοιπὸν, ἀ-
» γροίκησε καὶ τῶν παιδιῶν μου τοὺς στεναγ-
» μοὺς καὶ μὲ τὸ ἔκαουστό σου χέρι σπάσε ταῖς;
» ἀλύσες μου.

« Σπάσε, σπάσε ταὶς ἀλύσεις μου καὶ ἀπὸ
» τώρα μεταξὺ τῶν θεῶν μὲ τὰ τραγούνδια μου
» ἀνέβητκες, στὸν "Ολυμπο ἀχώριστος θᾶσαι μὲ
» τὸν Δία. Σκαλοπάτι ἔχεις τὴ Γῆ.

« Ἐτσι παρακαλοῦσες, ὡς Ἑλλάδα μου, καὶ
» μαζωμένες ὅλες ἡ μεγάλες σκιές φώναξαν:
» ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ! Καὶ σ' αὐτὲς ταὶς φωνὲς, ὡς
» μεγαλόψυχε Βασιλιᾶ, ἔχαιρογέλασες καὶ ἐτρά-
» βηξες τὸ τρομερὸ σπαθί. »

Ἡ φδὴ: Εἰς τὴν ποίησιν, εἶνε ἐπίσης γιο-
μάτη ἐνθουσιασμὸ διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ὡραία
εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ φδὴ, ἡ γραφεῖσα τῇ ἀφορμῇ
ὅτι ὁ ὥρητες Bessieres προσέφερεν ἔκατὸν τάλ-
ληρα εἰς τὴν Ἰόνιον Ἀκαδημίαν διὰ νὰ βρα-
βευθῇ ὅποιος θὰ συνέταπτε τὴν καλλιτέραν Στα-
πιστικὴν περὶ τῶν Ἐπιταγῆσιν. Ὁ Δελβινώ-
της καὶ εἰς αὐτὴν δεικνύει πόσον ἡ καρδία ἔ-
παλλεν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος.

Ἡ συλλογὴ αὕτη ἥρεσε καὶ ἐνεθνοσίασε τὸν
Γάλλους ὸδίως. Ὁ πολὺς Dupin, δοτις ἔδιδασκε
ἐν τῇ Ἰονίᾳ Ἀκοδημίᾳ, περὶ τοῦ Ὅμηρον εἰς
τὸν Μέγαν Ναπολέοντα διὰ τὴν ἔλευθερίαν τῆς
Ἐλλάδος, τοῦ ἔγραψε: Votre hymne à Na-
poléon pour la liberté della Grecia est
de toutes vos compositions celle qui plaira
le plus aux Français et sur tout à l'Em-
pereur. Ὁ ὸδιος περιλάλητος Γαλάτης ἐκά-
λεσε τὸν ἡμέτερον Δελβινιώτην: Ame forte
amie du Grand et du Beau.

Κατὰ καιροὺς ἔγραψεν φύδας, ὕμνους, σο-
νέττα. Τῷ 1831 ἐποίησε μίαν φύδην: *Ἐτς τὸν
Πατριωτισμὸν*, εἰς τὴν δροίαν λαμπρὰ εἰκονῖζει
τὴν ἀρχαίαν καὶ νέαν Ἑλλάδα. Ἐδημοσίευε
ποιήσεις καὶ εἰς τὰς κεδρυνοαἱρὰς ἐφημερίδας:
Monitore Jonio, Ἐφημερίδα ἐπίσημον τοῦ
Ἡρωμένου Κράτους τῶν Ιονικῶν Νήσων, καὶ
Album Jonio.

(*) "Ο ποιητής έννοει διτί ἂν οἱ "Ελληνες δὲν ένικων τοὺς Πέρσας, ὅλα τὰ εὐφωπαῖκα κράτη θὰ κατίγοντο ἀπὸ τοὺς βιοβάρους ἔκεινους.

(**) Ό ποιητής θέλει νὰ φανερώσῃ ότι ή ἀνάγνωσις τῶν Παραλλήλων Βίων τοῦ Πλουτάρχου, τοὺς δόπιους ὁ Ναπολέων ἐμελέτα, τὸν ὥφελησε. Παραστάνει τὰς σκιὰς τῶν ἐνδόξων Ἐλλήνων.

(***) Παραλείπομεν τὰς στροφάς, αἱ ὅποιαι ἀναφέουσι τὰς γίνεται τοῦ Ναπολέοντος.

Τῷ 1817 ἀπέθανεν ἐν Αιθόρνῳ ὁ ἐκ Κατάνης τῆς Ἀκαρνανίας Νικόλαος Μαυρομάτης, ἱατρὸς, μαθηματικὸς καὶ Ἑλληνιστής. Ὁ Δελβινιώτης τὸν ἔθρηντες διὰ ὡραίου Ἐλεγείου ἀπὸ 150 τρισιχα, τὸ δποῖον ἐδημοσιεύθη ἐν Μιλάνῳ τῷ 1820, μὲ προοίμιον τοῦ σοφοῦ Μουστοξύδου, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφήν: *Per la morte di Niccolo Mavromati, le nuove Muse, visione di Niccolo Delvinciotti.*

Προοιμιαζόμενος ὁ Μουστοξύδης δίδει ἀμυδρὰν, πλὴν λαμπρὸν εἰκόνισιν τοῦ Μαυρομάτου, ὅστις τὴν Κέρκυραν εἶχεν ἐκλέξει διὰ πατριόδια του. Διὰ τὸν Δελβινιώτην λέγει ὅτι εἶναι μαθητὴς καὶ πάτοχος τῶν ἐπισημοτέρων Ἑλλήνων καὶ Ἰταλῶν ποιητῶν καὶ ἡδυνήθη νὰ εἰσαγάγῃ τὸν τρόπον τῶν πρώτων εἰς τὰ τρισιχα τῶν δευτέρων καὶ τοιουτορόπως προσεπάθησε νὰ ἐντυπώσῃ εἰς τὸν νέον τὴν ἀγάπην εἰς τὰς φιλολογικὰς ἀληθείας.

Ὁ Δελβινιώτης τὴν ἐλεγειακὴν ὄπτασίαν ὠνόμασε τὰς νέας Μούσας, αἵτινές εἶναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐλεγείου του. Αἱ νέαι Μούσαι ἐκτελοῦν νέαν ἀποστολὴν, τὴν δποίαν ὁ ποιητὴς εὐφυῶς ἐφαντάσθη. Ἰδοὺ αὗταί-

α') Ἀλήθεια.	σκοπὸς τῆς ποιῆσεως
β') Ἀρετὴ	
γ') Φαντασία	δῶρα φυσικὰ καρδίας, ὥτων
δ') Ἀρμονία νοῦ	
ε') Φιλοσοφία	Μελέτη.
στ') Μίμησις	Ἀποτέλεσμα.
ξ') Ἐλευθερία.	ἄνευ τούτων ἡ μάιμησις δὲν
η') Ἀρεξαρτησία	ἐπιτυγχάνει.
θ') Λόξα	Ἀνταμοιβή.
	**

* Ιδωμεν τὰς εἰς τὴν Ἰταλικὴν μεταφράσεις τῆς Ὀδυσσείας καὶ τοῦ Κοΐντου Σιμωναίου. Ἀλλὰ κρίνομεν καλὸν ν' ἀνοίξωμεν μίαν παρένθεσιν διὰ νὰ ἀναφέρωμεν τὰς εἰς τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν μεταφράσεις τῆς Ὀδυσσείας, μὲ τὴν πεποίησιν ὅτι δὲν θὰ δυσαρεστήσῃ τοὺς εὐηγενεῖς ἡμῶν ἀναγνώστας.

Τῷ 1573 ἐδημοσιεύθη ἐν Βενετίᾳ ὁ Ulisse τοῦ Λονδοβίκου Dolce, ἀλλὰ εἶναι περίεργος κυκεὼν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ὀδυσσείας εἰς ὀκτάσιχα.

Τῷ 1582 ἐδημοσιεύθη ἡ πρώτη μετάφρασις

ὑπὸ τοῦ φιλορεντιανοῦ Τερψινοῦ Bacelli. Ὁ μεταφραστὴς ἀπέθανε πρὸ τῆς ἐκδόσεως. Ἀνεδημοσιεύθη τῷ 1805 ὑπὸ τοῦ ἐκδότου τῆς σειρᾶς τῶν μεταφράσεων τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν. Τῷ 1643 ἐδημοσιεύθη δευτέρα μετάφρασις. Εἶναι ὑπὸ τοῦ ἐνετοῦ Φρειδερίκου Μαλιτεροῦ ἐν πεζῷ λόγῳ. Καὶ ὁ μεταφραστὴς οὗτος ἀπέθανε πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου. Τρίτη μετάφρασις εἶναι εἰς δικτάστιχα ὑπὸ τοῦ Κυριακοῦ Ciuffetti, δημοσιευθεῖσα τῷ 1703. Τετάρτη μετάφρασις εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ φιλολόγου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς καθηγητῆς Ἀντωνίου Μαροία Σαλβίνη εἰς ἀνομοιοκαταλήκτους στίχους, δημοσιευθεῖσα τῷ 1723. Περίεργον εἶναι ὅτι ὁ φιλόλογος οὗτος ἀπέτυχε φοβερὰ μεταφράσων, ὥστε ὁ ἡμέτερος Φώσκολος ἔκαμε τὸ ἐπίθετον *Salviniano* πρὸς δίλωσιν ἐλεεινῆς μεταφράσεως.

Ο Σαλβίνης μετέφρασεν ὅλον τὸν "Ομηρον καὶ ἡ ἔκδοσις ἐκοσμήθη μὲ ίδιοτρόπους εἰκόνας. Τῷ 1760 ἐγένετο νέα ἔκδοσις.

Τῷ 1751 ἐδημοσιεύθη ἐν Βενετίᾳ ὑπὸ τοῦ Γεργορίου Ρέδη ἡ *Odissea trasportata in istile eroi-comico*. Ἀνεδημοσιεύθη τῷ 1790. Εἶναι εἰς δικτάστιχα ἐν καλῇ γλώσσῃ, ἀλλὰ ἐλεεινῇ ὡς μετάφρασις. Τῷ 1772 ἐδημοσιεύθη ἔκτη μετάφρασις ὑπὸ Ιωσήφ Bozzoli, ἀναδημοσιευθεῖσα εἰς τὸν *Παρασσόν* τῶν κλασικῶν ποιητῶν τῷ 1793 ἐν Βενετίᾳ. Ἡ Ιλιάς τοῦ Bozzoli εἶναι καλλιτέρα τῆς Ὀδυσσείας ὡς μετάφρασις ἢ μᾶλλον ὡς παράφρασις. Ἐβδόμη μετάφρασις εἶναι τοῦ Φραγκίσκου Loabe εἰς ἀνομοιοκαταλήκτους στίχους δημοσιευθεῖσα τῷ 1805 καὶ ἀναδημοσιευθεῖσα τῷ 1815. Ἡ δύδοη μετάφρασις εἶναι ἡ γνωστὴ τοῖς πᾶσι τοῦ Πιπολίτου Πινδεμόντη, ἡ δημοσιευθεῖσα τὸ πρῶτον τῷ 1822, ἡ δποία ἀκόμη ἀναδημοσιεύεται. Ἡ ἐννατή μετάφρασις εἶναι ἡ τοῦ Ενταθίου Φιόκη, ἐκδοθεῖσα τῷ 1823.

* Κλείσιμεν τὴν παρένθεσιν.

**

Ἄνται αἱ μεταφράσεις τῆς Ὀδυσσείας εἰς τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν εἶναι εἰς γνῶσιν μας. Ἡ Ιλιάς ἔλαβε περισσοτέρας μεταφράσεις. Ὁ Ομηρος ἔλαβεν ἀργὰ ἔξικον μεταφραστάς. Τὴν φήμην τοῦ Chapman δικαίως τὴν ἀφήρεσεν ὁ Pope, δώσας εἰς τὸν Ἀγγλικὸν λαὸν τὸν "Ομη-

ρον μὲν ἀξιοποεπῇ ἀγγλικὴν περιβολήν. Οὐ Ρορέ
ἄμα ἥρχισε τὴν μετάφρασιν ἀπελπίσθη καὶ ὡς
γράφει δὲ Johnson, τὸν διετάραττον ὀνείρατα,
εἰς τὰ δόποια περιπλανάτο εἰς ἄγνωστα μέρη
καὶ ἐνόμιζεν ὅτι κάποιος θὰ τὸν ἀπηγχόνῃς.
That somebody would hang him. Καὶ δὲ
Voss κατὰ τὸν πρόπαρελθόντα αἰδῶνα ἀνεφάνη
καὶ δὲ Μόντης κατὰ τὸν παρελθόντα.

Ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τοῦ Πινδεμόντη ἔγινε δημο-
φιλῆς ἡ Ὀδυσσεία. Φυσικὰ δὲν ἔλειψαν οἱ λό-
γιοι, οἱ δόποι τὴν ἐκατηγόρησαν, διότι ὡς ἔ-
γραφεν ἡ Biblioteca Italiana τοῦ ὀκτωβρίου
1823 ἡ μετάφρασις τῆς Ὀδυσσείας δὲν ἦτο
ἐφαρμόλος τῆς Ἰλιάδος τοῦ Μόντη, συνεπῶς
ἐστερεῖτο ἡ Ἰταλία: una traduzione dell' O-
dissea che pareggiasse quella dell' *Illiade*
per Vincenzo Monti.

Οὐ λεπτάρδης μετέφρασε τὴν πρώτην φα-
ψωφίαν καὶ δὲ Bellotti τὴν πέμπτην τῆς Ὀδυσ-
σσείας.

* * *

Οὐ Δελβινιώτης ἦτο τῆς ἰδέας ὅτι ἡ μετάφρα-
σις τοῦ Πινδεμόντη εἴχε πολλὰς ἔλλειφεις καὶ
ἐπεχείρησε νέαν μετάφρασιν. Δὲν τὸν ἀπεθάρ-
ρυνεν ἡ φήμη τῆς πινδεμοντίου μεταφράσεως.
Τῷ 1843 ἐδημοσίευσε τὴν ἀγγελίαν ἐξ ἣς μετα-
φράζομεν ἀποσπάσματα:

« Φαίνεται ὅτι δὲ Ὁμηρος ἤθελε νὰ ψάλλῃ
τὰς κυριωτέρας δόξας τῆς χώρας τοῦ Ἰο-
νίου, ὅταν εἰς τὴν Ἰλιάδα περισσότερον ἀπὸ
τὴν ἀγρίαν δργὴν καὶ ἀπὸ τὴν δριητικὴν
ἀξίαν τοῦ Ἀχιλλέως, ἐμεγαλοποίει τὴν φρό-
νησιν, τὸ θάρρος καὶ τὰς προφυλᾶξεις τοῦ
Ἰθακησίου Ὀδυσσέως, ὅταν εἰς τὴν Ὀδύ-
σσειαν, τὰς περιπλανήσεις, τὰς θαυμαστάς του,
ἐξέλεγε διὰ ἐπιφανὲς ἀντικείμενον τοῦ ποιή-
ματος.... Οὐχὶ διάφορος ἦτο καὶ ἡ σκέψις
του, ἐκεῖ, ὅπου ἐξημινεῖ τὸν ὁραῖον οὐρανὸν,
τὴν ὁραίαν χώραν τῆς Σχερίας, τὰς φιλοξέ-
νους ἀρετὰς, τὴν ἐμπειρίαν εἰς τὰ ναυτικὰ,
καὶ εἰς τὰς τέχνας καὶ τὴν σοφὴν πολιτικήν.
Καὶ τοῦτο ἐπίσης εἴχε πρὸ δρφαλμῶν ὅταν
εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀοιδοῦ Δημοδόκου, τὸν
έαυτόν του περιγράφει ὡς δίδοντα τὴν ἀνα-
γαλλίασιν εἰς τὰ βασιλικὰ γεύματα διὰ τῆς
τέρψεως τῆς ποιήσεως. Ἡτο συμπολίτης μας,
ἢ Κεφαλλήν ἢ Ιθακήσιος ταξιειδεύων εἰς τὰ

» ἐλληνικὰ μέρη διὰ νὰ ἐπενθυμίσῃ εἰς τοὺς
» πατριώτας τὸ μεγαλεῖον τῶν Θεῶν καὶ τοὺς
» ἄδηλους τῶν προγόνων; Τοῦτο δὲν τολμῶ-
» μεν νὰ ἐπιβεβαιώσωμεν. Τὸ βέβαιον εἶναι
» ὅτι εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἰονίους μᾶς ἐπιτρέπεται
» νὰ ὑπερηφανεύθωμεν διὰ ταύτην τὴν πρώ-
» την καὶ ὑψίστην ἔμπνευσιν τῆς ἐλληνικῆς
» Μούσης, ἡ δόποια ἐδίδαξεν εἰς τὸν Κόσμον
» πόσον διὰ τῆς δυνάμεως τῆς εὐγενοῦς ποιή-
» σεως ἀνῆλθε. Τοιούτου ὄντος, ἐπιτρέπεται
» εἰς ἓνα Ἰονίου ἀνατραφέντα εἰς τὰς Ἰταλικὰς
» σχολὰς καὶ εὐγνώμονα δι' ἐκείνην τὴν ἀνα-
» τροφὴν νὰ κάμῃ νέαν μετάφρασιν εἰς ἀνο-
» μιοκαταλίκτους στίχους τῆς Ὀδυσσείας, καὶ
» ὅχι διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τολμηρὰν ἄμιλλαν μὲ τοὺς
» προηγουμένους μεταφραστὰς, ἀλλὰ διότι καὶ
» εἰς τὴν μὲν καὶ εἰς τὴν δὲ φάνονται σκεπα-
» σμέναι ἀπὸ σκιάν, αἱ τόσαι καὶ τοσαῦται φω-
» τειναὶ ἀρεταί, αἱ δόποιαι λάμπουν εἰς τὸ θεῖον
» ποίημα....»

Οὐ Δελβινιώτης διὰ τῆς ἀγγελίας, θέτει με-
ταξὺ τῶν πολλῶν πόλεων αἱ δόποιαι διαφιλο-
νεικοῦν τὴν τιμὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Ὁμήρου
καὶ τρεῖς νήσους τοῦ Ἰονίου Πελάγους.

Κείμενον τῆς μεταφράσεώς του ἔλαβε τὸ τῆς
Λειψίας (1759—64—65) μὲ σημειώσεις τοῦ
Clarke καὶ Ἐργέστου.

Η μετάφρασις ἥρχισε νὰ ἐκδίδεται κατὰ τεύχη
ἀπὸ τοῦ 1843. Ἐδημοσιεύθη ὀλόκληρος ἡ με-
τάφρασις καὶ ἔκαιμεν ἀριστην ἐντύπωσιν εἰς
τὸν τότε φιλολογικὸν κόσμον καὶ ἰδίως εἰς τὴν
Ιταλίαν. Δύο Ἰταλοί, ὁ διάσημος καθηγητὴς ἐν
τῷ Ἰονικῷ Πανεπιστημίῳ Φραγκόσκος Ὁρού-
λης καὶ ὁ πολὺς Tommasèo ἀπέδειξαν ὅτι ἡ
μετάφρασις τοῦ Δελβινώτου εἶναι ἀνωτέρα ἐ-
κείνης τοῦ Πινδεμόντου καὶ τὸ ἀπέδειξαν πα-
ραθέτοντες τὸ κείμενον καὶ τὰς μεταφράσεις.
Οὐ θέλων νὰ ἴδῃ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ Ὁρούλη ἃς
λάβη τὴν Ἐπίσημον Ἐφημερίδα τοῦ Ἡρωμέ-
τρον Κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων, ἀριθμὸν
671 τοῦ ἔτους 1843. Διὰ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ
Tommasèo ἃς λάβη τὸ Dizionario d' esté-
tieà, ἔκδοσις Μιλάνου τοῦ 1860 ἔτους.

Ἄλλ' ἡ βαρύτης τῶν ὀνομάτων τῶν δύο τού-
των Ἰταλῶν δὲν ἔλαβε τὴν δύναμιν καὶ τὴν
ἰσχὺν διὰ νὰ ἐπίζησῃ ἡ μετάφρασις αὕτη καὶ
τώρα ἐλλησμονήθη ἐντελῶς εἰς τὴν Ιταλίαν καὶ

είσετι ἀναδημοσιεύεται ἡ τοῦ Πινδεμόντη καὶ διαβᾶται εὐχαρίστως. Ἐτερος Ἰταλὸς δὲ Παῦλος Μάσπερος μετέφρασεν ἐσχάτως τὴν Ὀδύσσειαν εἰς Ἰταλικὸν στίχους καὶ ἀνεδημοσιεύθη πολλάκις ἐπιδιορθωμένη, καὶ ἔτυχε τῶν ἐπαίνων τοῦ Zoncada, Bellotti, Gherardini, Maffei καὶ ἄλλων, ἀλλὰ δὲν ἥδυνήθη ν' ἀφαιρέσῃ τὴν δόξαν τοῦ Πινδεμόντη.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει τοῦ Dizionario Estetico δὲ Tommasèo ἀφήρεσε τὰς ἀναλύσεις τῆς Ὀδύσσειας τοῦ Δελβινιώτου· διμιλεῖ δῆμως ἐν ἐκτάσει περὶ αὐτοῦ, ἀναδημοσιεύων δῆμως ὅσα περὶ τοῦ διασήμου τούτου Κερκυραίου εἴχε γράψει εἰς τὸ Secondo Esilio (τόμος Β' Μιλάνῳ 1862 σελ. 378-445).

* *

Ἡ ἔξιτάσις τοῦ Κοΐντου Σμυρναίου, εἶναι νεανίκον ἔργον τοῦ Δελβινιώτου. Τῷ 1813 τὴν είχεν ἑτοίμην. Ἐσκέπτετο νὰ τὴν δημοσιεύσῃ μετὰ πραγματείας τοῦ Ἀλταβύλλα Χαλκιοπούλου περὶ τοῦ Κοΐντου, ἀλλὰ προσκόμιματα οἰκογενειακὰ τὸν ἡμπόδισαν. Οἱ ἰδόντες τὸ χειρόγραφον ἐπήνεσαν τὸ ἔργον καὶ παρώταναν τὴν δημοσίευσιν. Ἡ Ἰόνιος Ἀνθολογία, ἡτις ἔξεδίδετο ἐν Κερκύρᾳ ἐλληνιστὶ, ἵταλιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ εἰς τὸ τεῦχος Β' τοῦ 1834 γράφει τὰ ἔξης περὶ τῆς μεταφράσεως ταύτης τοῦ Κοΐντου: «....δ συμπολίτης μας δόκτωρ Νικόλαος Δελβινιώτης ἔμελέτα νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸν ποιητὴν τοῦτον, καθ' ὃν τρόπον αὐτὴ ἥδυνατο νὰ αἰσθανθῇ τὰς χάριτάς του, καὶ ἡ μετάφρασις γεγραμμένη εἰς εὐκρινεστάτην γλῶσσαν, ἐνόνει τὴν κρίσιν καλοῦ, καὶ θεομότητα καὶ πίστιν. Ἀλλὰ μολονότι τελειωμένον δὲν ἐσπούδασε νὰ τὴν δημοσιεύσῃ. Ἐν μόνον ἀπόσπασμα τοῦ πρώτου βιβλίου, ἡ περιγραφὴ δηλαδὴ τῆς Πενθεσιλείας διωκούσης τοὺς Ἐλληνας, ἔδημοσιεύθη ὡς δοκίμιον στιχοποίας ἀπὸ τὸν Ἰππ. Μουστοζύδην εἰς τὸν Ἀρ. 49 τοῦ Πολυγράφου (φιλολογικῆς ἐφημερίδος ἐκδιδομένης εἰς Μιλάνον) καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἐτυπώθησαν πέντε ἄλλαι μεταφράσεις τοῦ εἰρημένου ποιήματος. Ἡ μὲν γλαφυρὰ μᾶλλον, παρὰ πιστὴ τῆς περιφήμου αὐτοσχεδιαστρίας Τηρεσίας Βανδεττίνη (Μόδενα 1815). Ἡ δὲ γλαφυρὰ δῆμοῦ καὶ πιστὴ τοῦ Ἰππ. Λουδοβίκου Ρόσση (Μιλάνον 1819). Τρίτη εἰς δόκταστιχίαν

εῦληπτος καὶ δῆλη παντελῶς ἐστερημένη Ἰταλικῆς καλλιεργείας τοῦ δόκτορος τῶν Ἑλληνικῶν Αβ. Εὐσταθίου Φιόκη (Πανία 1823). Καὶ δύο ἄλλαι, ἡ ἐν μέρει ὡς ὀλοκλήρως ἐτυπώθησαν ἀφοῦ ἐτῇ ἔκειντο ἀνέκδοται, ἡ μὲν εἰς τὴν Μαρκελλιανὴν τῆς Φλωρεντίας, ἡ δὲ εἰς τὴν Ἀγγελικὴν τῆς Ρώμης Βιβλιοθήκην. Ἡ πρώτη εἶναι τοῦ Ἀντωνίου Μαρία Καλβίνη, περὶ τῆς δοπίας ἄλλο δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, εἰμὴ ὅτι δημοιάζει τὰς λοιπὰς τοῦ ἐλληνιστοῦ τούτου μεταφράσεις, αἱ δοπίαι, ὡς ἔκαστος ἥξενθει, δὲν ἔχουσι παρὰ τὸ προτέρημα δυσανέκτου τινὸς πρὸς τὸ κείμενον ἀσυναφείας. Ἡ δευτέρα εἶναι πόνημα τοῦ ἀρχιερέως Βεναρδίνου Βάλδου Οὐρθινάτου, ποιητοῦ χαριεστάτου, μαθηματικοῦ ἐπισήμου καὶ ἐκμαθόντος τὰ ἐλληνικὰ παρὰ τῷ ἐκ τῆς Κρήτης Ἐμμανουὴλ Μαργοννίφ. Ἡ στιχοποία αὕτη ἔμελλε νὰ δημοσιεύθῃ τὸ 1806 εἰς Βενετίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν δλίγην πίστιν καὶ ἐπιμέλειαν τοῦ Τυπογράφου μετεκλήθη ὅπο τοῦ Βάλδου καὶ ἔμεινε μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ἀνέκδοτος, μολονότι δὲν εἶναι ἄμοιρος εὐφυῖας. Αὐτὸς ἥπιζε βέβαια καὶ νὰ ἐπαινεθῇ, ὡς ἔξαγεται ἐκ τινος πρὸς τὸν Κοΐντον ἐπιγράμματός του:

Δικαίως ἥκολονθησας τὸν Ὁμηρον τὸν θεῖον
·Ως είλες τὴν πατρίδα του καὶ γλώσσαν του καὶ τέχνην.
Σιὰ ἐπη σου τ' ἀθάνατα, ἐλπίζω, θέλει μένειν
Κ' ἐμοῦ τοῦ ἐρμηνεύσατος ἀτίσιον μημεῖον.

“Οπως δήποτε ἔχῃ τὸ περὶ τούτου ἡ μετάφρασις τοῦ Βάλδου δὲν εἶναι τοιαύτη, ὥστε δ δόκτωρ Δελβινιώτης νὰ παρατησῃ τὴν ἰδικήν του, ἡ δοπία ἐκτὸς τῶν μερικῶν τῆς πλεονεκτημάτων, ἔχει καὶ τὸ προτέρημα, ὅτι ἔγεινε καθ' ἥν ἐποχὴν διὰ τῶν παρατηρήσεων τῶν κριτικῶν καὶ ἔξαιρέτως τοῦ Τυχεσένου (Tuchsen), διωρθώθησαν πολλὰ σφάλματα εἰς τὸ Κείμενον τοῦ Κοΐντου...»

Δυστυχῶς ἡ μετάφρασις αὕτη ἔμεινεν ἀνέκδοτος. Τοῦ φιλοτόνου τούτου κερκυραίου ἔμειναν καὶ ἄλλα, τὰ δοπία ἐγραφεῖ κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτῇ τοῦ βίου. Ἐξ ὃν ἀναφέρομεν: Ὡδὴ εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὸν Θρῆνον εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Μεγάλου Καποδιστρίου καὶ δύο τραγῳδίας τὸν Ξέρσην καὶ τὴν Ιητιγένειαν.

* *

“Ο Δελβινιώτης ἥτο ἐκ τῶν ἐπισήμων Ἐλλή-

νων τῶν ήμερῶν αὐτοῦ. Φιλόπατρις, ως εἶδομεν. Δικαίως ήγάπα τὴν Ἰταλίαν. Θιασώτης τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Δυστυχῶς εἰς τὰς ποιήσεις του φάνεται ἔχθρὸς τῆς γηφαιᾶς Πολιτείας τῶν Ἐνετῶν.⁷ Αδικος ἡ ἀντιπάθειά του πρὸς τὴν τότε θαλασσοκράτειραν, διότι ἄνευ αὐτῆς αἱ νῆσοι τοῦ Ἰονίου θὰ περιέπιπτον εἰς τὴν δουλείαν καὶ δὲν θὰ ἥσαν ἐστία ἐκπολιτισμοῦ, καὶ⁸ ὅν χρόνον ἡ λοιπὴ Ἑλλὰς ἐστέναζεν ὑπὸ τὸν ζυγόν. Ἀλλ' ὁ Δελβινιώτης παρεσύρθη ὑπὸ τινῶν ἐπιπολαίων δοξαστῶν τῆς ἐποχῆς. Ο Τομμασεο ενδίσκει εἰς τὰς Ὡδὰς τοῦ Δελβινιώτου τὴν durezza τοῦ Ἀλφιέρη.

Ο Δελβινιώτης ἀπέθανεν ἐν Κερκύρᾳ κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1850 ἔτους.

**

Εἴπομεν ἀνωτέρῳ ὅτι ὁ Νικόλαος Δελβινιώτης εἶχεν ἀδελφὸν ὀνόματι Σπυρίδων. Οὗτος ἐπίσης ἔδρασεν. Η φύσις τοῦ εἶχε δωρίσει ἀρκετὴν ἐνέργειαν, ἢ δοποία ἀνεπτύχθη με-

⁷Ακολουθεῖ: ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΡΤΕΛΑΟΣ

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

ΣΤΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ.

I

Κρύψε, καῦμένη Λευθεριά, τὸ πρόσωπο καὶ κλάψε.

Σύρε καὶ μανροφόρεσε καὶ σὺ Τιμὴ καῦμένη.

Τὰ σπλάχνα σου Παλληκαριὰ ξεκόλλησε καὶ θάψε

σὲ βιοῦκο... ντροπιασμένη!

Πιατ' εἶναι χρόνοι ἀλλοιώτικοι κι ὁ θρόνος σας δὲ στέκει.

Πιατὶ καινούργιος πλάκωσε κι ἀγροῖκος Βασιλήας.

II

Ακούεις τὸ ἀδιάκοπο τὸ κούφιο μουγγητὸ

Ποῦ γύρω στὸ καράβι σου σκορπᾶ τὸ ἄγριο κῦμα;